

liwowo-energetyczną w tej jednostce zastrzeżeń do ustaleń faktycznych zawartych w protokole Inspektorat przeprowadza postępowanie wyjaśniające.

2. Protokół oraz wyniki postępowania wyjaśniającego stanowią podstawę do wydania zaleceń bądź postanowienia o wszczęciu postępowania stosownie do przepisów kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 8. 1. Zalecenia doręcza się zainteresowanej jednostce oraz jej jednostce nadrzędnej.

2. O wykonaniu zaleceń jednostka zobowiązana jest zawiadomić Inspektorat.

§ 9. W razie stwierdzenia podczas wykonywania kontroli rażącego uchybienia w zakresie gospodarki paliwowo-energetycznej, inspektor występuje do kierownika kontrolowanej jednostki z wnioskiem o wydanie natychmiastowych zarządzeń mających na celu usunięcie uchybień, zawiadamiając jednocześnie o treści tego wniosku Inspektorat.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Górnictwa i Energetyki.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

18

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 stycznia 1963 r.

w sprawie określenia osób odpowiedzialnych za gospodarkę paliwowo-energetyczną w jednostkach gospodarki społecznej, zasad i trybu postępowania przy wymierzaniu i ściąganiu kar pieniężnych za naruszenie przez te osoby, jednostki oraz przez pracowników tych jednostek przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej.

Na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 19 ust. 4 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

1. Przepisy ogólne.

§ 1. Powołane w rozporządzeniu artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150).

§ 2. Jednostkami gospodarki społecznej w rozumieniu rozporządzenia są:

- 1) urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe,
- 2) spółdzielnie i związki spółdzielni,
- 3) spółki, w których Państwo, instytucje lub przedsiębiorstwa państwowe posiadają co najmniej 50% kapitału zakładowego,
- 4) organizacje polityczne, zawodowe oraz organizacje społeczne korzystające z dotacji państwowych.

2. Osoby odpowiedzialne za gospodarkę paliwowo-energetyczną w jednostkach gospodarki społecznej.

§ 3. Osobami odpowiedzialnymi za gospodarkę paliwowo-energetyczną w jednostkach gospodarki społecznej są:

- 1) w przedsiębiorstwach:
 - a) kierownik przedsiębiorstwa oraz w przedsiębiorstwach wielozakładowych kierownik zakładu,
 - b) kierownicy komórek organizacyjnych, do których zakresu działania należą sprawy gospodarki paliwowo-energetycznej, a w szczególności naczelný (główny) inżynier, główny energetyk, główny mechanik,
- 2) w pozostałych jednostkach — kierownik komórki organizacyjnej, do której zakresu działania należą sprawy gospodarki paliwowo-energetycznej tej jednostki, a w braku takiej komórki — kierownik komórki administracyjno-gospodarczej.

3. Zasady i tryb postępowania przy wymierzaniu kar pieniężnych osobom odpowiedzialnym oraz pracownikom jednostek gospodarki społecznej za naruszenie przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej.

§ 4. 1. W razie stwierdzenia wykroczeń określonych w art. 18 ust. 1 sporządza się protokół, zwany dalej „protokołem karnym”.

2. Protokół karny powinien zawierać:

- 1) oznaczenie organu sporządzającego protokół, datę i miejsce sporządzania protokołu,

- 2) dane osobowe, określające tożsamość obwinionego (imię i nazwisko, imię ojca, datę i miejsce urodzenia) oraz miejsce zamieszkania,

- 3) miejsce zatrudnienia obwinionego, z podaniem jego stanowiska służbowego i wykonywanej funkcji,

- 4) dokładne określenie zarzuczonego obwinionemu czynu z podaniem czasu, miejsca i innych istotnych okoliczności,

- 5) wskazanie naruszonego przez obwinionego przepisu prawnego lub nakazu bądź zakazu wydanego na podstawie takiego przepisu,

- 6) wskazanie środków dowodowych,

- 7) pouczenie obwinionego o prawie złożenia wyjaśnień i przedstawienia środków dowodowych,

- 8) złożone do protokołu wyjaśnienia obwinionego i środki dowodowe,

- 9) wyszczególnienie załączników do protokołu,

- 10) wzmiankę o zapoznaniu obwinionego z treścią protokołu,

- 11) podpis sporządzającego protokół ze wskazaniem jego stanowiska służbowego oraz podpis obwinionego. W razie odmowy podpisania protokołu przez obwinionego lub w przypadku gdy obwiniony był nieobecny przy sporządzaniu protokołu należy o tym zamieścić wzmiankę w protokole z podaniem przyczyn.

3. Obwinionemu doręcza się — za potwierdzeniem odbioru — jeden egzemplarz protokołu.

§ 5. 1. Obwinionemu przysługuje prawo — w terminie 7 dni od daty otrzymania protokołu (§ 4 ust. 3) — złożenia pisemnych wyjaśnień organowi, który sporządził protokół, ze wskazaniem środków dowodowych.

2. W razie złożenia przez obwinionego wyjaśnień, a także gdy okoliczności sprawy tego wymagają, organ, który sporządził protokół, przeprowadza postępowanie dowodowe w celu ustalenia stanu faktycznego sprawy.

3. Jeżeli obwiniony nie był obecny przy sporządzaniu protokołu równocześnie z doręczeniem protokołu należy go wezwać do złożenia wyjaśnień w terminie nie krótszym niż 7 dni.

4. W każdym stadium postępowania przysługuje obwinionemu prawo przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

§ 6. 1. Protokół karny i wyniki postępowania dowodowego stanowią podstawę do wydania orzeczenia w przedmiocie kary pieniężnej.

2. Orzeczenie powinno zawierać:

- 1) oznaczenie sprawy,
- 2) datę i miejsce wydania orzeczenia,
- 3) oznaczenie organu, który wydał orzeczenie,
- 4) oznaczenie ukaranego(ych) z podaniem imienia, nazwiska, stanowiska służbowego (zawodu), miejsca zamieszkania oraz nazwy i siedziby zakładu pracy,
- 5) dokładne określenie czynu zarzucanego obwinionemu z podaniem czasu i miejsca jego popełnienia,
- 6) wskazanie naruszonego przepisu prawnego lub nakazu bądź zakazu wydanego na podstawie takiego przepisu,
- 7) rozstrzygnięcie, z powołaniem podstawy prawnej,
- 8) wymiar kary pieniężnej,
- 9) uzasadnienie orzeczenia,
- 10) podpis odrębny z podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego orzekającego.

3. Orzeczenie doręcza się osobie, przeciwko której toczyło się postępowanie.

§ 7. Przy wymierzaniu kar pieniężnych należy wszechstronnie rozważyć okoliczności i warunki, w jakich czyn został popełniony, oraz dotychczasową działalność obwinionego w zakresie racjonalnej gospodarki paliwowo-energetycznej, a przede wszystkim ocenić społeczną i gospodarczą szkodliwość czynu obwinionego i spowodowanych strat dla gospodarki narodowej.

§ 8. W razie przekazania przez Ministra Górnictwa i Energetyki w trybie określonym w art. 18 ust. 2 i art. 19 ust. 2 uprawnień do nakładania kar pieniężnych innym organom, od orzeczeń tych organów przysługuje odwołanie do Ministra Górnictwa i Energetyki.

§ 9. 1. Kary pieniężne wymierzone na podstawie art. 18 ust. 1 podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

2. Orzeczenie o karze pieniężnej zaopatrzone w klauzulę wykonalności stanowi tytuł wykonawczy.

4. Zasady i tryb wymierzania kar pieniężnych jednostkom gospodarki uspołecznionej za naruszenie przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej oraz ściągania tych kar.

§ 10. W razie stwierdzenia naruszenia przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej określonych w art. 19 ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3 ze zmianami wynikającymi z §§ 11—14.

§ 11. 1. Protokół karny powinien zawierać dane określone w § 4 ust. 2 pkt 1 i pkt 4—10 oraz nazwę i siedzibę

jednostki, imiona i nazwiska osób upoważnionych do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków tej jednostki oraz nazwę i siedzibę jednostki nadrzędnej.

2. Protokół karny podpisuje osoba sporządzająca protokół ze wskazaniem jej stanowiska służbowego oraz kierownik jednostki.

§ 12. 1. Orzeczenie w przedmiocie kary pieniężnej w stosunku do jednostki gospodarki uspołecznionej powinno zawierać dane określone w § 6 ust. 2, z tym że oznaczenie ukaranego powinno zawierać nazwę i siedzibę jednostki oraz nazwę i siedzibę jej jednostki nadrzędnej.

2. Odpis orzeczenia o karze pieniężnej doręcza się jednostce nadrzędnej.

§ 13. Przy wymierzaniu kar pieniężnych jednostkom gospodarki uspołecznionej — niezależnie od okoliczności określonych w § 7 — należy rozważyć i ocenić rodzaj, charakter i stopień naruszenia przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej, uzasadniające odpowiedzialność tej jednostki za poniesione przez gospodarkę narodową straty.

§ 14. Kary pieniężne wymierzone jednostce gospodarki uspołecznionej podlegają ściągnięciu na dochód budżetu Państwa z rachunku bankowego ukaranej jednostki na podstawie żądań zapłaty.

5. Przepisy wspólne i końcowe.

§ 15. Przy wymierzaniu kar pieniężnych w sprawach nie uregulowanych rozporządzeniem stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 16. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 maja 1953 r. w sprawie określenia pracowniczych stanowisk kierowniczych i osób odpowiedzialnych za użytkowanie energii elektrycznej i ciepłej oraz w sprawie trybu postępowania przy wymierzaniu i ściąganiu kar (Dz. U. Nr 30, poz. 114);
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 października 1954 r. w sprawie karania przez Państwową Inspekcję Gazowniczą za naruszenie przepisów o racjonalnym i oszczędnym użytkowaniu gazu (Dz. U. Nr 50, poz. 256).

§ 17. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **J. Cyrankiewicz**

19 /

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWIA I ENERGETYKI

z dnia 17 stycznia 1963 r.

w sprawie przekazania Państwowemu Inspektoratowi Gospodarki Paliwowo-Energetycznej uprawnień do nakładania kar pieniężnych za naruszenie przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej.

Na podstawie art. 18 ust. 2 i art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uprawnienia Ministra Górnictwa i Energetyki do nakładania kar pieniężnych na podstawie art. 18 ust. 2 i art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-

energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) przekazuje się Państwowemu Inspektoratowi Gospodarki Paliwowo-Energetycznej.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: **J. Milęga**

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.